

Narin Hayaller Evi

1.

“Bebek gülüyor, ya da bana öyle geliyor. Bir el arabasının içinde sürüklenen çöp gibi. Dışarı çıkmak için sarf edecek bir çabası bile yok. Ona gösterilen dünyadan başka dünyası yok. Zaten bebek arabası ne ki? Torba. Poşet. İşte, duruyor! Annesi bebeğinin ne düşündüğünü merak ediyor mudur? Altına mı yapmış? Koklamaktan başka yapacağı bir şey yok. Yavrusunu böyle seviyor. Ben de...”

Kapı tıklıyor. Naz duruyor. Gözlerini deviriyor. Yorgun bir devirişe mağlup gidiyor sözler. Ses kaydedicisini kapatıyor. Bilgisayarına bakıyor, daha şarkı bitmemiş. Sessizce bekliyor. Dirseği pervazı delmek istiyor, avucunun içine dayanmış çenesinden destek alıyor. Tepkisizce karşılık veriyor kapıya. Sonuçta açılıyor. Annesinin adımları odayı ilgiyle dolduruyor.

“Naz,” diyor. “Edip abin geldi.”

Kız annesine bakmazken gülümsüyor. İçinde kırılan kozalar yüzüne kadar kelebekler fırlatıyor. Sonra toparlanıyor, sakince dönüyor.

“İçeride mi?”

“Evet,” annesi duraksıyor. Derin bir nefes alıp dudak büzüyor. “Nazenin, kızım ben sana ne dedim? Baban ne dedi sana?”

“Ne var anne yine ya?”

“Dayanma şöyle koluna, bir şey olacak sonra başına iş.”

“Benim kemiğim anne, senin değil.”

“İyi, naparsan yap,” annesi sinirlerini dönüşüyle boşaltıyor. Hızla odadan çıkıyor. Naz arkasından bakmadan hemen koşup kapıyı kapatıyor. Aynanın karşısına geçiyor. Yüzüne ciddi bir ifade takınıp toplanmış saçlarını açıyor, dağıtıyor. Tekrar topluyor, tekrar açıyor. Kelebekler saçlarının arasında uçuşuyor. Edip abisi gelmiş. Koşuyor çıkıyor odadan. Salona varıyor. Babası ve Edip bir konuşma içerisindedir. Örgü birer patik giyiyor Naz. Adımlarını ihtiyatla atıyor, gürültü çıkarmak, kavgacı görünmek istemiyor. Edip sakın birisi, böyle kavgacı kızları sevecek değil.

“Edip Bey, mümkün değil, bir yeri falan kırılırsa kim uğraşacak?” diyor babası.

“Anlıyorum ama-“ Edip aniden susuyor, kızın odaya geldiğini görüp ayağa kalkıyor, yeni tıraşlanmış yanaklarını kıvrımlarla boğan bir gülümsemeye bakıyor yüzüne. Naz’ın kelebekleri renkleniyor birden. Pembeleşiyor, kızarıyor, utançtan ölmek istiyorlar. Böyle bir utançla insanlar nasıl hayatta kalıyor? Kan basıncından, demirden, kalsiyumdan ve birkaç biyolojik terimden daha ibaret olan insan vücudu, böyle bir tevazu karşısında nasıl ayakta kalıyor? Hayret ediyor Naz. İçindeki avcılar konuşmadan edemiyor. Midesi bulanıyor. Bir gurultu geliyor. Tutuyor kendini.

“Hoşgeldin Edip abi,” diyor. Başını anlık bir yerçekimi karşikonulmazlığıyla düşürüyor. Sonra tekrar kaldırıyor. Herhangi bir cümleyi kaçırarak değil.

“Hoşbuldum güzellik. N’aber?”

“İyiyim abi, sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim,” Edip zavallı yaklaşmasını yanağa küçük bir öpücükle sonlandırıyor. Naz, parmak uçlarında hafifçe yükseliyor.

“Yaptın mı bakıyım ödevlerini?”

“Yaptım tabii.”

“Aferin. Ben de babanla sohbet ediyordum.”

Son cümlesi olmuyor. Baba deyince Naz’ın duran suları akıyor. İçindeki kelebekler bir günlük ömürlerini sonlandırıyor. Her lastik tokenin uzayabileceği son noktadan serbest kısaltmaya geçişi gibi ölüyor kıpırtılar.

“Hı,” diye geçiştiriyor Naz. Söyleyecek bir şey bulamıyor. “Alp yok mu?” diye saçmalıyor. Alp’i hiç de umursamıyor. Olmasın istiyor. İçerisindeki ışıkları yakan kişinin oğlunu görmekten nefret ediyor. Çıt çıkarmıyor. Çıkardığı her çıt kırılma sesini andırıyor. Kemikleri titriyor.

“Ha geldi ya tabii,” diye sırtıyor Edip. “Lavaboda, gelir şimdi.”

“Hadi geçin içeri siz. Ben de hastaneye gidicem zaten, nöbetim var,” diyor babası. Her hastane

sözü, Naz'ın kulaklarından midesine iniyor. Geçtiği yolda büyüyor, çığ oluyor. Babasına bakıyor, Edip'e bakıyor. Öğretmenine bakıyor. Ödevlerini hatırlıyor. İçeriden bir musluk sesi geliyor.

2.

“Tamam mı? Şimdi buradan çıkardığımız sonuç şu; bir önerme, mutlak suretle doğru veya yanlış olmak zorundadır. Biraz doğru ya da biraz yanlış diye bir şey yoktur.”

Edip eliyle bazı hareketler yapıp biraz doğru ve biraz yanlış gösteriyor. Naz, dersin başından beri bir türlü silemediği gülümsemesini Edip'in parmaklarına odaklayıp donuyor. Alp, kaçamak bakışlarla Naz'a ve babasına bakıyor.

“Baba,” diyor, “hani annem biraz sakardı.”

Gülüyor. Naz duymamış gibi yapıyor. Espriler ona göre değil. Edip oğluna karşılığını veriyor.

“Annen matematik olsaydı, akşam yemeğinde brokoli yemezdik.”

İkisi de gülüyor. Buna Naz da hafifçe gülümsüyor.

“Nazenin, orada mısın?” diyor öğretmeni. “Yine uçtun gittin. Başbaşayız, ayıp oluyor bize.”

Dudak büzüyor. Büzülmüş dudakların arasında sıkışıp kalıyor kız. İçinde büyüyor Edip'in yüz ifadesi, kızın iç organları havasız kalıyor.

“Buradayım abi,” diyor, “dinliyorum ben. Devam et.”

Edip başını iki yana sallayıp Alp'e bakıyor.

“Konu bitti,” diye gülüyor Alp.

Naz toparlanıyor, “bu kadar mıydı?” diyor.

“Ne bekliyorsun ki, hayat o kadar da MANTIKLI değil.”

Espriler havada uçuşuyor. Nazın atomları parçacıklara bölünüyor.

“Neyse,” diyor öğretmen, çayının dibini buluyor. “Hayat nasıl gidiyor bakalım? İyi mi biraz daha?”

“Biraz yoktu hani,” diyor Naz, gülümseyip ayağa kalkıyor. Boğazını temizliyor. Üzerinde örtü olan bir şövalenin yanına gidiyor.

“Aaa, resmini mi bitirdin?” diyor Edip. Eliyle Alp'e işaret ediyor. Çocuk fırlayıp kızın elinden kaptığı şövaleyi masanın karşısına koyuyor. Sonra yerine oturuyor. Naz, bir süre Alp'e dik bakışlar attıktan sonra, başını sallayıp boğazını temizliyor. Titreyen sesiyle çıkabildiği kadar üst katlara çıkıyor.

“İŞTE SİZE, GENÇ VE KIRILGAN BİR RESSAMIN SON RESMİ!”

Hızla tablonun üzerindeki örtüyü çekiyor. Karşılarındaki resme ilgiyle bakan iki erkeği heyecanla izliyor.

“Çok güzel olmuş ya, eline sağlık,” diyor Alp. Ayağa kalkıp yakından inceliyor resmi.

Tabloda penceresiz duvarlardan oluşan bir şehir, şehrin ortasındaki geniş yolda tek başına erimekte olan bir kız ve yağmur yerine cam parçaları yağın bir gökyüzü var. Duvarların üzerinde bir sürü insan, kızı izliyor. Edip yüzünü asıyor. Bir süre tepki vermiyor. Kızın yüzü düşüyor.

“Çok güzel olmamış mı baba ya? Çok güzel çiziyor Naz,” diye babasına istekle bakıyor.

“Evet,” diyor babası. Kendini toparlıyor, “çok yeteneklisin maşallah. Ama biraz daha böyle mutlu edici şeyler çizsen olmaz mı? Güzel hayalin yok mu kızım senin?”

Naz duraksıyor. Yerdeki örtüyü alıp resmin üzerini kapatıyor.

“Tablonun adı “Camdan Kemikler”” diyor.

Edip ayağa kalkıyor. Kızın yanağını hafifçe sıkıyor.

“Neyse, biz gidelim artık. Özge yengen bekliyor,” diye heves kırıyor Edip.

Naz, isteksizce gülümsüyor. Bir süreliğine Nazenin oluyor.

“İyi geceler o hâlde, geçireyim sizi.”

3.

“Baba ya, çok üzülüyorum Naz'a.”

“Ben de.”

“Altmış binde birmiş ya cam kemik.”

Edip gülüyor. Elini oğlunun omzuna atıyor.

“Bizim de işimiz onu neşelendirmek işte. Sen iyi davran kıza yeter,” göz kırıyor. Yürüyorlar. Naz pencereden izliyor. Elinde ses kayıt cihazı var.

“Yürüyorlar. Yürüyor. Yürümekle, gitmek bazen aynı şey. Bazen diye bir şey yoktu di mi? Ya vardı, ya yoktu. Edip’in Özge’si var. Alp’i var. Karısı var, oğlu var. Onu sevdiğimin farkında bile değil. Ailesiyle ilgileniyor. Resmime göstermediği ilgiyi onlarla paylaşıyor. Oysa ben kırılacak kemiklerime bile aldirmeden tüm gücümle koşabilirdim ona. Karısı evde ona brokoli yapıyor. Ben kaldıramadığım tencerelerle ne yemekler yapardım? Birlikte nerelere giderdik? O beni tutardı. Elimden tutardı, taşırdı. Korurdu her şeyden.”

Naz resimlerine bakıyor. Bilgisayarından ince bir müzik sesi yükseliyor. Bir tabloda tamamlanmamış gelinler uçuyor. Altlarında tüm bir dünya var. Naz yatağına yöneliyor. Altından birkaç resim çıkarıp izliyor. Ediple elele şehir tabelalarının önünde duruyor.

4.

“Egzersizlerini yapıyor mu?”

“Yapıyor ya.”

“İyi o zaman sorun yok.”

Babası duruyor. Önündeki kâğıtlarla ilgileniyor.

“Biraz ilgi göster kızına ya,” annesi sinirli. Babası duraksıyor.

“İşitmesi iyi ya, sorun yok.”

“Bazen duymuyor.”

“Olacak o kadar.”

“Yarın kızın doğum günü. Bir şeyler yapalım.”

“Ne yapıcayız ya? Pasta falan alırsınız.”

“Olur mu öyle. Çağıralım arkadaşlarını falan.”

“Arkadaşı mı var sanki?”

“Deme öyle. Edip’i falan çağırırız. Apartmandan da iki üç çocuk.”

“He iyi.”

“Sürpriz olsun. Ne zamandır dışarı çıkamadı kız. Bir gezdirelim.”

“Olur.”

Anne başını sallayıp kalkıyor. Baba eline aldığı bir filme bakıp burun kıvrıyor.

5.

Naz, bir resmin başında. Saçlarını toplamış, yüzüne çizdiği hayaller bulaşmış. Renklere gömülmüş. Bir kız bütün bir dünyayı omuzlarında tutuyor. Kapı çalıyor. Masa lambasının aydınlattığı odaya koridordan baba düşüyor.

“Uyumadın mı sen hâlâ?”

“Yok.”

“Perdeleri de çekmemişsin. Millet seni izliyor.”

“Neyimi izleyecekler ya?”

Babası, ihtiyatlı adımlarla perdeleri kapatıyor. Pencere kenarında duran ses kayıt cihazını alıyor. Düğmesine basıyor.

“Matematik bazen zor. Bazen yağmur gibi yağıyor. Başımdan mideme kadar iniyor. Kemiklerimi sızlatıyor.”

Sessizlik. Kız hızlı adımlarla babasının yanına gidiyor cihazı alıyor.

“Bir bakalım...” diyor baba. Ufak kulak kontrol cihazını çıkarıyor. Kızının kulağına eğilip bakıyor bir süre

Başını sallıyor, kızına bakıyor, “iyi misin?” diye soruyor. Kız olumlu anlamda başını sallıyor.

Baba kızının kolunu eline alıyor ve yukarı aşağı hareket ettiriyor. Sonra bırakıyor. Bir süre bakıyor.

“Doğum günün kutlu olsun.”

“Teşekkür ederim.”

Baba beceriksizce sarılıyor.

“Baba, canımı acıtıyorsun,” Naz’ın canı acıyor.

Baba ayrılıyor. Sağına soluna bakıyor.

“Yat artık. Geç oldu,” diyor.

6.

Anne perdeleri çekiyor. Güneş ışığı odayı yeni bir günmüşçesine selamlıyor. Naz, kırıştırdığı gözleriyle dünden ne farkı olduğunu anlamıyor.

“Günaydın!” diyor anne. “Hadi hazırlan, dışarı çıkıyoruz.”

“Nereye ya?”

“Gezelim biraz, ne zamandır dışarı çıkmadın.”

Naz’dan belli belirsiz bir oflama geliyor. Annesine arkasını dönüyor. Gülüyor. Nicedir yalnızca arkası dönükken gülüyor. Battanivesini yavaşça kaldırıp kalkıyor.

7.

Çocuk parkındalar. Anne gülüyor. Elindeki simiti ısırtıyor. Nazenin kemiriyor, babaysa plastik bardaktaki çayını yudumluyor.

“Sonra anneannen tavşanı attı camdan.”

“Oha, öldü mü?”

“Ölmedi neyse ki.”

Naz da gülüşlere dahil oluyor.

“Tavşan ölmez ya öyle,” diye bozuyor babası. “Sen eve tavşan falan getirmiyosun en azından.”

Anne sertçe bakıyor.

“Ben varım ya. Camdan atmak istiyorsan aklında bulunsun.”

Sessizlik. Selpak satan bir çocuk geliyor.

“Abicim bir mendil alın. Susam bulaşmıştır ağzınıza.”

Naz mendili alıyor. Annesi parayı veriyor. Çocuk gitmiyor. Bir süre bakıyorlar. Çocuk hapşuruyor.

“Hasta mısın?” diyor Naz, elindeki mendilden bir tane veriyor.

“He,” diyor çocuk. Kıza bakıyor.

Naz, simitini çocuğa veriyor. Çocuk gülüyor.

“Allah ne muradın varsa versin abla.”

Koşarak uzaklaşıyor. Naz arkasından bakıyor. Sonra parkta oynayan çocuklara dikiyor gözünü.

“Bunlar da var işte, yazık,” diyor babası.

“Hadi gidelim artık, üşüdük,” anne babaya göz kırpmıyor. Kalkıyorlar.

8.

Tökezliyor. Dizini merdivene çarpıyor, ofluyor. Anne ve baba aniden dönüyorlar. Baba, anneyi kenara iterek kıza koşuyor. Yerden kaldırıyor. Merdivenlerde telaşlı bir soru çınlıyor:

“İyi misin? Ağrıyor mu?”

“Yok bir şey ya, korumaya geldi.”

Baba, kızın eşofmanını sıyrıp dizliğine bakıyor. Bir şey yok. Toparlıyor kendini.

“Dikkat et diyoruz sana,” diyor ve merdivenleri çıkmaya devam ediyor. Anahtarı kilide sokup çeviriyor. Kapıda bekliyor. Naz anlayamıyor. İçeri adımını atıyor. Salona girince dün sabah orada bıraktığı kelebekler bir anda gözlerinden midesine hücum ediyorlar. Bir savaş öncesi bandosu vücut buluyor isteksiz kulaklarında.

“SÜRPRİZ!”

Karşısında Edip var. Ellerinde bir demet çiçek tutuyor.

“Doğum günün kutlu olsun Naz.”

Ona Naz diyor, hep Nazenin derdi.

Naz, sonra sonra fark ediyor salonun alışıldandan daha dolu olduğunu. Herkes tebrikleri tek tek

sunuyor. Hediyelerini veriyor. Apartmandaki bir iki çocuk var, karşı komşu teyze var. Alp var. Alp çekingence bir hediye tutuyor. Naz odaklanmıyor; çünkü orada biri daha var. Özge var. Gözü onda takılı kalıyor. Edip'e sarılmış, gülümseyerek Naz'a bakıyor.

"Doğum günün kutlu olsun küçük kız. Tanışmadık. Özge ben," diyor.

"Sağol," diyor kız. Elini hafifçe sıkıyor. Sonra başını çeviriyor.

Pastalar kesiliyor. Yemekler yeniyor, Naz, Özge orada yokmuş gibi Edip'e odaklanıyor. Neşeli bir muhabbete girişiyor. Edip, hediyesini veriyor. Yeni bir şövale almış. Naz'ın mutluluktan gözleri doluyor. Sarılıyor uzun uzun. Sonunda, Alp'in bir portresini çizmekte anlaşıyorlar. Alp, bir koltuğa kuruluyor. Vakur pozunu takınıyor. Naz, dalgasını geçerek çizime başlıyor. İşler güzel gidiyor. Özge'yi saymazsak. Ancak saymamak olmaz. Kadın elinde bir şeyle beliriyor. Düşmesine basıyor ve herkes susuyor. Ses kayıt cihazından sözler dökülüyor:

"...Bazen diye bir şey yoktu di mi? Ya vardı, ya yoktu. Edip'in Özge'si var. Alp'i var. Karısı var, oğlu var. Onu sevdiğimin farkında bile değil. Ailesiyle ilgileniyor. Resmî göstermediği ilgiyi onlarla paylaşıyor. Oysa ben kırılacak kemiklerime bile aldırmadan tüm gücümle koşabilirdim ona. Karısı evde ona brokoli yapıyor. Ben kaldıramadığım tencerelerle ne yemekler yapardım. Birlikte nerelere giderdik. O beni tutar-"

Kız, hızla atılıyor. Aleti alıyor. Korkuyla etrafına bakıyor. Özge'nin yüzünde dalga geçer bir gülümseme var.

"Herkes sever benim yakışıklı kocamı. Haha, kimden kıskanacağımı bilemiyorum resmen," diyor ve kocasının yanağına bir öpücük konduruyor.

"Tencereleri kaldıramazsın tabii," diyor çocuklardan biri. Gülüyorlar. Alp ve Edip sessizce kızı izliyorlar.

"DEFOLUN!" diye bağıyor Naz. İçinde 'NEŞE KATLİ VACİPTİR,' fermanları okunuyor. Parklar kuruluyor, çocuklar salıncaklara asılarak idam ediliyor. Pencere kırılıyor, güneşin ışığıyla kavruluyor günaydınlar. Gözyaşlarından camlar akıyor, kemiklere dönüşüp ufalanıyor. Naz, eliyle itiyor Özge'yi.

"Çıkın burdan ya!"

Herkes ayaklanıyor. Belli belirsiz telkinler çınıyor. Naz, bağırp çağırıyor. Edip koşarak kızın ellerini tutuyor. Yüzüne bakıyor.

"Sakin ol Naz. Önemli bir şey yok. Küçüksün daha. Olur böyle şeyler kimse seni yargılamıyor."

"OLUR MU BÖYLE ŞEYLER!?" Kız ellerini kurtarıyor.

"Olur tabii, biraz hoşlanmışsındır," diyor Özge. Ne haddine olduğunu bilmiyor.

"Biraz diye bir şey yok!" Naz bağıyor. Edip'i itiyor. Gidip bir sandalyeyi deviriyor. Gözü şövaleye takılıyor. Bütün eklem koruyucularını çıkarıp etraftakilere fırlatıyor. Elinin tersini şövaleye gösteriyor. Acı içinde bağıyor. Düşen şövaleye tekmelerini sıralıyor, acı içinde bağıyor. Yere yıkılıyor.

Karanlık.

Çığlıklar.

Babanın sesi ve koşturması.

9.

Önce ışık oluyor. Sonra sesler. *Uyandı*, diyorlar. Her taraf beyaz. Ölüm beyaz değildir. O hâlde hastane olmalı.

"İyi misin biraz daha," diyor babası. Arkasında Edip, Alp ve Annesi var. Babası kızının elini tutuyor. Kız derin bir nefes alıyor. Babasının elini sıkıyor.

"İyiyim," diyor, "kolum mu kırıldı?"

Alçındaki koluna bakıyor.

"Evet, neyse ki bacağına bir şey olmamış."

"Özür dilerim," diyor Naz, gözleri doluyor. Babası sarılıyor.

"Önemli değil," ayrılıyorlar. Herkes gülümsüyor. Büyük bir mazur görme dolanıyor havada.

Naz rahat hissediyor. “Bak, Alp sana hediyesini vermeyi unutmuş.”

“Gerek yoktu,” diyor kız Alp’e bakarak. Edip’ten gözlerini kaçırıyor.

“Biz çıkalım,” diyor annesi. Alp ve Naz yalnız kalıyorlar.

“Ya şey, nasıl verilir bilmiyorum,” diyor Alp. Kızın yanına oturuyor hediyeği veriyor. Büyük bir defter. Kız tek eliyle tutmaya çalışıyor, zorlanıyor. “Pardon,” diyor Alp. Defteri açıyor, Naz’a gösteriyor. İçinde kızın çizimlerinin ucuz kopyaları var. Altlarında yazılar yazılmış. Naz’ın gözleri büyüyor.

“Oha, bu ne?”

“Senin resimlerini öyküleştirdim. Kızmadın umarım?”

“Çok mutlu oldum Alp. Okusana.”

“Peki,” Alp ilk sayfayı açıyor. Narin Hayaller Evi, yazıyor sayfada. “Sen o çizimine Camdan Kemikler demiştin ama, ben böyle isimlendirdim.”

Naz gülüyor.

Alp okumaya başlıyor.

“Kızın içini delen bazı kırıklar vardı. Bunları gökyüzüne göndermeden kurtulamayacaktı. Önce eriyecekti. Bu koca şehir için o çok büyüktü. O her şey için çok güzeldi. Tüm şehir, onun adını attığı yolları görmek için ancak pencerelere çıkabilirdi. Yollardan çekilir, ona ferahlık açarlardı. Ondan utanır, çekinirlerdi. Çünkü, onun karşısında, hepsi birer camdan ibaretti.”